

Sygn. akt V Pz 1/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie następującym :

Przewodniczący: **Sędzia SO Mariola Mastalerz**

Sędziowie: **SO Agnieszka Leżańska**

SR del. Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2014 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o podwyższenie renty wyrównawczej

w przedmiocie zażalenia pełnomocnika powoda na postanowienie Sądu Rejonowego Sądu Pracy w Tomaszowie Maz.

z dnia 18 października 2013 roku

w sprawie sygn. akt IV P 346/11

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Tomaszowie Maz. i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego;;

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 18 października 2013r. w sprawie IV P 346/11 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. na wniosek powoda zabezpieczył powództwo o podwyższenie renty wyrównawczej przez zobowiązanie pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. do zapłaty na czas toczącego się postępowania sądowego na rzecz powoda J. S. kwoty po 1150zł. miesięcznie tytułem renty wyrównawczej, płatnej na dotychczasowych warunkach, poczynając od dnia 2 sierpnia 2013r., a w pozostałym zakresie wniosek o zabezpieczenie oddalił.

W dniu 13 grudnia 2013r. pełnomocnik powoda zaskarżył zażaleniem powyższe postanowienie wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Skarżący zarzucił postanowieniu naruszenie art. 328§2 w zw. z art. 361 k.p.c. przez brak uzasadnienia postanowienia w zakresie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co uniemożliwia poddanie tego orzeczenia kontroli instancyjnej oraz art. 233§1 k.p.c. poprzez bezpodstawne uznanie, że kwota 1150zł. zabezpiecza roszczenie powoda na odpowiednim poziomie.

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik pozwanego wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy, jak słusznie zarzuca skarżący, nie wskazał podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy i w konsekwencji uniemożliwia dokonanie kontroli instancyjnej postanowienia.

Powód domaga się podwyższenia renty wyrównawczej przyznanej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 20 stycznia 2006r..

Przepis art. 444§2 k.c. wprowadza trzy odrębne podstawy przyznania renty: z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej (częściowej albo całkowitej), zwiększenia się potrzeb poszkodowanego albo zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość. Każda z wymienionych w tym przepisie podstaw świadczenia rentowego stanowi samoistną przesłankę jej zasądzenia.

Sąd Rejonowy wskazał, że roszczenie o rentę w przedmiotowej sprawie zmierza do wyrównania uszczerbku w postaci możliwości zarobkowania, utraconych przez powoda w wyniku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Z tego wynika, że powód ma przyznaną rentę wyrównawczą z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej.

Pojęcia renta wyrównawcza używa się na ogół w odniesieniu do renty z tytułu utraconych zarobków (utraconych dochodów) w celu podkreślenia, że jest to renta wyrównująca zarobki (dochód) poszkodowanego do poziomu sprzed utraty przez niego pełnej zdolności do zarobkowania (uzyskiwania dochodów) będącej skutkiem wypadku, w czasie którego doszło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. W tym znaczeniu renta wyrównawcza jest zasądzana wtedy, gdy renta z ubezpieczenia społecznego z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych nie wyrównuje w całości utraconych przez pracownika zarobków (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 maja 2007 r., I UK 350/06, Monitor Prawa Pracy 2007 nr 9, s. 492). Renta wyrównawcza według art. 444 § 2 KC wyrównuje szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, która wynika z utraty zdolności do pracy, a ściślej z braku możliwych do uzyskania dochodów (zarobków) skutkiem utraty bądź ograniczenia zdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 lutego 2006 r., I UK 301/05, OSNP 2007 nr 1-2, poz. 29).

Również z odpowiedzi na zażalenie wynika, że podstawą przyznania renty wyrównawczej powodowi była utrata przez niego zdolności do pracy zarobkowej, co wiąże się ze zmniejszeniem jego zdolności zarobkowych.

Taka renta nie ma charakteru alimentacyjnego, a w związku z tym przy ustalaniu jej wysokości nie bierze się pod uwagę faktycznych potrzeb uprawnionego, lecz jedynie szkodę w postaci utraty dochodu. W takiej sytuacji podwyższenie renty w ogóle nie zależy od wzrostu wysokości faktycznych potrzeb powoda – jak błędnie podnosi skarżący - gdyż powodowi nie przyznano renty z tytułu zwiększonych potrzeb, a jedynie od zmiany w zakresie możliwości zarobkowych powoda. Tymczasem Sąd Rejonowy przeprowadzając dowód z przesłuchania powoda w przedmiocie zabezpieczenia powództwa ustalił jedynie aktualne potrzeby powoda i jego rodziny, które są nieistotne dla rozpoznania sprawy, a całkowicie pominął kwestię jego hipotetycznych i rzeczywistych możliwości zarobkowych.

W tym zakresie Sąd Rejonowy poprzestał na stwierdzeniu, że od 2006r. wzrosło wynagrodzenie za pracę. To twierdzenie jakkolwiek prawdziwe, nie jest wystarczające do stwierdzenia poziomu tego wzrostu, co jest niezbędne do prawidłowego zabezpieczenia powództwa, którego materialno prawną podstawą jest art. 907§2 k.c.

Celem ustalenia zmiany stosunków w rozumieniu art. 907§2 k.c., Sąd Rejonowy przy ponownym rozpoznawaniu sprawy ustalił o ile wzrosły hipotetyczne możliwości zarobkowe powoda, tj. jakie zarobki mógłby osiągnąć, gdyby nie uległ wypadkowi, w stosunku do ustalonych w sprawie przyznającej powodowi rentę wyrównawczą. Następnie Sąd Rejonowy ustalił jakie są aktualne możliwości zarobkowe powoda przy wykorzystaniu jego zachowanej ograniczonej zdolności do pracy. Należy bowiem mieć na uwadze to, że powód pobiera aktualnie rentę z tytułu częściowej, a nie całkowitej utraty zdolności do pracy zarobkowej, co nie pozbawia go całkowicie zdolności zarobkowania. Powód jest obowiązany wykorzystać uszczuploną zdolność do pracy. Po dokonaniu tych ustaleń Sąd Rejonowy pomniejszył hipotetyczne zarobki powoda o aktualnie otrzymywane świadczenia zwiększone o wynagrodzenie, które jest w stanie osiągnąć przy ograniczonej zdolności do pracy. Tylko takie postępowanie pozwoli na ustalenie, w jakim zakresie

utraczone przez powoda zarobki (dochody) nie są należycie rekompensowane przez rentę wyrównawczą wypłacaną mu przez stronę pozwaną.

Biorąc zatem pod uwagę, że Sąd Rejonowy nie rozpoznał istoty sprawy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 397§2 k.p.c. w zw. z art. 386§4 k.p.c. orzekł jak w sentencji.